

[Grethe Philip.]

eller uddannelsesydelser. De falder på et tidligere tidspunkt.

I øvrigt vil jeg gerne tilføje, at der jo har været forholdsvis kort tid til at gennemgå og nøje overveje dette lovforslag i alle detaljer, og derfor kan vi vel ikke helt se bort fra, at der kan komme et tidspunkt, hvor vi siger, at der er visse ting, der må revideres, at vi gerne ser det ikke i princippet, men i detaljer lavet om, men i denne fase vil jeg anbefale, at man stemmer for det.

Ebba Strange (SF):

Det er en temmelig imponerende teknificering, dette lovforslag bliver udsat for her under andenbehandlingen. Man sidder sådan og føler, at man skal være regnemaskine for at forstå det, og det skal man nok også den dag, det kommer ud til befolkningen.

Jeg vil godt tage fat på indholdet i stedet for på alt det tekniske, fordi indholdet i det altså er, at man vil tage 170 mill. kr. fra børnene, fra familier med børn. Det vender vi os imod i socialistisk folkeparti. Principielt går vi ind for i vores socialpolitik, at det er de stærkeste skuldre, der skal bære de tungeste byrder, og derfor kan nogle måske have troet, at vi ville støtte dette forslag. Det gør vi ikke, for vi mener ikke, at der ofres for meget på børn i dette land. Hvis socialdemokraterne var kommet og havde spurgt, om vi ville være med til at omlægge nogle af de udgifter, vi har på børn, være med til at give noget mere til de lavtlønnede, noget mere til daginstitutionerne, så kunne vi måske have diskuteret det, men det er altså ikke det, man vil. Man vælger børnefamilierne, når man skal skære ned, når man skal spare, og dér vil vi ikke være med.

Det grundlag, man så vil skære ned på, det er det, vi kender indtil ulidelighed, og som vi har diskuteret frem og tilbage i tinget mange gange i mange forbindelser, når vi skulle tildele sociale ydelser af en eller anden art. Man vil tildele børnetilskuddene, eller nedskære dem rettere sagt, på grundlag af den skattepligtige indkomst, den skattepligtige indkomst, som visse befolkningsgrupper med høj løn kan manipulere med, sådan at de kommer ned på en trækprocent, der betyder, at en Glistrup altså

kan få sine fulde børnetilskud, uanset om han har tre eller fire børn, mens en familie, hvor den ene tjener 70.000 kr. om året og den anden tjener 80.000 kr., ingenting kan få. Sådan er det.

Endvidere rammer forslaget særlig hårdt de familier, hvor begge forældre er udearbejdende. Den familie, jeg lige har nævnt, vil typisk have op mod 1.000 kr. i udgifter til daginstitutioner eller andre former for børnepasning, mens en familie med en tilsvarende indkomst, hvor det kun er den ene, der tjener pengene, ikke har de udgifter. Det vil sige, at forslaget foruden at være børnefjendsk også er kvindefjendsk, fordi det modvirker den tendens, som vi støtter i socialistisk folkeparti, at kvinderne i dette land skal have lov til at udvikle sig til at blive erhvervsmæssigt og økonomisk uafhængige. Nu bliver det ikke bare brugt som argument, når en gift kone gerne vil ud at arbejde, at det er for dyrt at få ungerne i børnehaven, så derfor må hun hellere blive hjemme. Det bliver også brugt, at børnetilskuddet ryger, hvis hun går ud og tager arbejde. Så har man en klemme til på hende, så kan hun gå hjemme og vande potteplanterne.

På den anden side står vi også i den situation, at en familie, der pludselig går ned i indtægt af en eller anden grund, f. eks. fordi den ene bliver arbejdsløs eller syg, eller måske fordi en beslutter at holde en pause i sit job, netop fordi de skal have børn, altså kan risikere, at børnetilskuddet bliver taget fra dem, når de får barnet, fordi det bliver regnet ud på den indkomst, de havde 2 år tidligere.

Det er et dårligt forslag, og det har vi diskuteret i udvalget. Vi diskuterede, om man kunne lave en dispensationsordning, der tog højde for det, jeg har nævnt her sidst, men det viste sig, at det blev så udviklet administrativt, at forligspartierne altså abenbart har droppet det.

Tilbage står vi så med ændringsforslag fra venstre, og dem stemmer vi i socialistisk folkeparti imod. Venstres ændringsforslag går, som hr. Jacob Sørensen gjorde rede for det, ud på, at man skal foretage en lineær nedskæring i stedet for en forholdsmæssig nedskæring i forhold til lønindkomsten. Dér vil jeg altså sige, at socialministeren dog har